

ZARZĄDZENIE

Dnia 1 sierpnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek

zarządził

na podstawie art. 80 § 2b ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2023, poz. 217, dalej: u.s.p.) w zw. z art. 13 k.p.k.

odmówić przyjęcia wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Rejonowego w K. M. W. i sędziego Sądu Okręgowego w K. I. K.

UZASADNIENIE

M. C. w piśmie z 11 czerwca 2024 r. wniosła o wydanie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej M. W. – sędziego Sądu Rejonowego w K. oraz I. K. – sędziego Sądu Okręgowego w K., za niedopełnienie opisanych w tym piśmie obowiązków służbowych.

Zarządzeniem z dnia 18 czerwca 2024 r. została wezwana do uzupełnienia braków formalnych wniosku poprzez przedstawienie wniosku sporządzonego i podpisanego przez adwokata lub radcę prawnego oraz odpisu aktu oskarżenia w sprawie, w której immunitet ma być uchylony.

W związku z tym zarządzeniem wniosła o ustanowienie pełnomocnika z urzędu, z uwagi na brak środków finansowych a także wskazała, że najpierw powinno nastąpić zezwolenie na ściganie karne, a potem akt oskarżenia (pismo

z dnia 24 czerwca 2024 r.). Nadto, w piśmie z 22 lipca 2024 r. wskazała, że w dniu 26 września 2024 r. zostało wyznaczone w Sądzie Rejonowym w K. posiedzenie w sprawie [...], dotyczące sędziów M. W. i I. K.

Należy stwierdzić, że w obecnym stanie procesowym istnieje przeszkoda w procedowaniu w zakresie złożonego wniosku o uchylenie immunitetu, skutkująca odmową jego przyjęcia, zaś wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu w celu wniesienia wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej jest bezprzedmiotowy.

Zgodnie z treścią art. 13 k.p.k. uzyskanie zezwolenia władzy, od którego ustawa uzależnia ściganie, należy do oskarżyciela. Z regulacji tej wynika zatem, że postępowanie w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej może być zainicjowane, a następnie toczyć się, jedynie wówczas, gdy wnioskujący o takie zezwolenie posiada status oskarżyciela. Określony status podmiotu wnioskującego o uchylenie immunitetu sędziemu, zważywszy na treść art. 13 k.p.k., jest zarazem wymogiem formalnym takiego wniosku.

M. C. została wezwana w niniejszej sprawie do złożenia odpisu aktu oskarżenia i zobowiązania tego nie zrealizowała, wskazując, że jej zdaniem najpierw powinno dojść do uchylenia immunitetu, a następnie do wniesienia aktu oskarżenia. Takiemu stanowisku wprost przeczy powołany wyżej art. 13 k.p.k. Poza tym wskazanie na sprawę II Kp [...] nie może być uznane za realizujące wymóg posiadania statusu oskarżyciela, gdyż sprawy zwisłe w sądzie powszechnym na skutek wniesienia aktu oskarżenia rejestrowane są w repertorium „K”, nie zaś w „Kp”. W tym stanie rzeczy bezprzedmiotowe jest rozpoznawanie wniosku o ustanowienie pełnomocnika do wniesienia wniosku o zezwolenie na pociągnięcie wskazanych wyżej sędziów do odpowiedzialności karnej, skoro osoba, która o to wnosi nie jest oskarżycielem w sprawie przeciwko tym sędziom, czego wymaga art. 13 k.p.k. Należy podkreślić, że przepis ten nie różnicuje wskazanego w nim obowiązku względem oskarżyciela publicznego, prywatnego czy subsydiarnego.

Zgodnie natomiast z treścią art. 80 § 2b u.s.p. jeżeli wniosek o zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej m.in. nie odpowiada warunkom formalnym pisma procesowego określonym w Kodeksie postępowania karnego, prezes sądu dyscyplinarnego odmawia jego przyjęcia.

Taka sytuacja z opisanych wyżej powodów miała miejsce w niniejszej sprawie i dlatego należało zarządzić jak wyżej.

[M. T.]

[ms]